

[Anker Jørgensen]

Jeg vil gerne give udtryk for, at jeg trods visse skarpe meningsudvekslinger i dag føler, at debatten denne gang har været lidt mere afdæmpet, mere rolig og måske også nok så saglig. Jeg siger dette på baggrund af den debat, vi havde den 26. maj i år. Jeg tror, det er udtryk for, at regeringen ligesom har erkendt, at den holdning, som socialdemokratiet dengang gav udtryk for, ikke var sådan, at man én gang til burde være lige så dybt forarget, som man var den 26. maj.

Jeg vil da også godt her ved afslutningen af debatten – formoder jeg – udtrykke min glæde over, at regeringen har flyttet sig så meget i denne sag, at statsministeren den 4. oktober i år kunne sige, at også dagsordenen af den 26. maj er regeringens grundlag for den indsats, der skal gøres, først og fremmest i NATO. Jeg tager det som et udtryk for, at regeringen er loyal over for det, som flertallet én gang har besluttet, og at man nu yderligere bekræfter det.

Vi har ikke i dag, så vidt jeg har kunnet høre, fået at vide, hvordan de fire partier vil stemme om den dagsorden, som socialdemokratiet har lagt frem. Jeg tillader mig at fortolke det på den måde, at regeringen nok ikke stemmer for dagsordenen. Så er der to muligheder tilbage. Den ene er, at man stemmer imod. Den anden er, at man, som det hedder herinde, hverken stemmer for eller imod.

Men hvad man end gør, så forstår jeg det sådan – og det vil jeg gerne have bekræftet – at regeringen fuldt ud respekterer dagsordenens indhold, som den er lagt frem af socialdemokratiet, hvis den altså får flertal bag sig. Det synes jeg bare er i orden. Derved påtager regeringen sig at øve en aktiv indsats i atomvåbenpolitikken i overensstemmelse med dagsordenen af 26. maj i år. Det har regeringen også på anden måde bekræftet.

Derfor mener jeg, at regeringen efter dette bør tage initiativ til en ny politisk vurdering og forhandling efter møderne i Genève blandt ministrene inden for NATO. Jeg håber, at dette vil blive fuldt ud accepteret af regeringen.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg synes, det var dejligt, at debatten skulle forme sig således, at den formentlig næst-

sidste, som tog ordet – men for første gang i dag – var min forgænger.

Der bliver spurgt, hvordan regeringspartierne og regeringens medlemmer agter at stemme, og det er da rimeligt nok at spørge om. Man vil have hæftet sig ved, at da jeg havde ordet i forrige omgang, brugte jeg det udtryk, at regeringen ikke kunne stemme for dagsordenen. Men nu vil jeg gerne være mere distinkt. Jeg har imidlertid haft den opfattelse, at det var rigtigst, at inden regeringen og de fire regeringspartier gav sig til kende, måtte vi høre, hvordan debatten fuldt ud forløb.

Det, der spiller en rolle for regeringen i dag, er jo ikke blot dagsordenen. Den kunne være værre, den kunne også være bedre. Det har også for regeringen spillet en afgørende rolle at vurdere, om vi følte, at ordførerne – og det er naturligvis især socialdemokratiets ordfører, jeg tænker på – ledsagede dagsordenen med udtalelser, som vi følte ikke var utåleligt aggressive. Jeg kan meddele, at regeringen nu må gøre status således:

Den 26. maj i år blev stemmerne talt her i folketinget i forbindelse med det tema, der blev vedtaget som 26. maj-dagsordenen, og det er jo praktisk talt det samme, som står i den dagsorden, hr. Lasse Budtz har fremsat i dag. Vi havde en kampafstemning om dette tema den 26. maj. Regeringen og de partier, som støttede regeringen, tabte, og jeg beklager meget den afstemning. Men der blev talt op. Folketinget har i dag samme sammensætning, og der er jo ingen som helst tvivl om, at stemmerne i dag vil blive talt op på samme måde.

På dette grundlag vil jeg tilråde, at de, der støtter regeringen, undlader at stemme. Det betyder ikke – det har jeg vistnok lov at sige på de fire regeringspartiers vegne – at de fire regeringspartier som partier i denne sag nu mener det samme som socialdemokratiet. Tag ikke fejl af det. Hvad disse fire partier mener, kan man læse i deres udenrigspolitiske programmer. Det betyder, at regeringen som regering i et stærkt splittet folketing accepterer dagsordenens vedtagelse som en formentlig kendsgerning, og at regeringen ikke agter i forbindelse med dagsordenens vedtagelse at udskrive folketingsvalg.

Når jeg har sagt det, har jeg også tilkendegivet, at regeringen nu som tidligere agter at være fuldt ud loyal over for indholdet af den